

Ἀπελπισία, ἀπελπισία, ἀπελπισία!
Τὶ νὰ τὴν κάνω λίγη φαντασία;

Οἱ θάνατοι ἔχουν φτάσει τὶς γεννήσεις
κι ὁμως ἐσὺ ζητᾷς ν' αὐτοκτονήσεις.

Ὁ ἔρωσ ἀπογοήτευση μεγάλη —
τὴ μὴν ἀγάπη ἀφήνω γιὰ τὴν ἄλλη.

Ἀγῶνες, περιπέτειες καὶ ταξίδια
ἢ γῆ ἕνας βράχος κ' εἵμαστε τὰ στρεΐδια.

Ἡ ποίηση, ἢ σοφία δὲ μὲ σώνει,
δὲν εἶμαι οὔτε μυρμήγκι, μήτε ἀηδόνι.

Τοῦ ἀγνώστου τὸ μυστήριον γιὰ νὰ λύσω
θᾶπρεπε νὰ πεθάνω καὶ νὰ ζήσω.

Καὶ τὸ τραγούδι αὐτὸ γιατί τὸ γράφω
— ὦ! σὲ ποιὸ σκοτεινὸ τάφο...

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΑΠΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου ποὺ θὰ σήμαινε
Τοῦ χωρισμοῦ τὴν ὥρα τὴ θλιμμένη
Μὲ τὴ καὺμὸ κ' οἱ δυὸ τὸ καρτερούσαμε
Μέσ' στοῦ σταθμοῦ τὴ σάλλα παγωμένοι.

Καὶ τ' ἄπονο τὸ σφύριγμα δὲν ἄργησε!
— Νεκρώσιμη καμπάνα στὴν καρδιά μου —
Σὲ λίγο... τοῦ καπνοῦ τὸ μαῦρο σύννεφο
σὲ τύλιξε, σὲ πῆρε μακρὰ μου...

ΣΥΛΒΙΟΣ